

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

J. RICHARD DE LA TOUR

представено на 23 март 2023 година¹

Съединени дела C-829/21 и C-129/22

ТЕ,

RU, чрез законния си представител ТЕ,

срещу

Stadt Frankfurt am Main (C-829/21)

(Преюдициално запитване, отправено от Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Областен административен съд на провинция Хесен, Германия)

и

ЕФ

срещу

Stadt Offenbach am Main (C-129/22)

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgericht Darmstadt (Административен съд Дармщат, Германия)

„Преюдициално запитване — Контрол по границите, убежище и имиграция — Имиграционна политика — Директива 2003/109/ЕО — Статут на дългосрочно пребиваващите граждани от трети страни — Член 9, параграф 4 — Отнемане или загуба на статут — Член 14 — Дългосрочно пребиваващ, който придобива право на пребиваване на територията на държава членка, различна от тази, която му предоставила статут на дългосрочно пребиваващ — Подновяване на разрешението за пребиваване в тази държава членка — Условия“

I. Въведение

1. Настоящите преюдициални запитвания се отнасят до тълкуването на член 9, параграф 4 и член 14 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни², изменена с Директива 2011/51/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2011 г.³

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225.

³ ОВ L 132, 2011 г., стр. 1, наричана по-нататък „Директива 2003/109“.

2. Запитванията са отправени в рамките на спорове между ТЕ, гражданка на Гана, и RU, нейна дъщеря, родена в Германия, от една страна, и от друга страна, Stadt Frankfurt am Main (община Франкфурт на Майн, Германия) по дело C-829/21, и между EF, гражданин на Пакистан, и Stadt Offenbach am Main (община Офенбах на Майн, Германия) по дело C-129/22.

3. По дело C-829/21 спорът се отнася до отказа на компетентната служба за чужденците да поднови разрешението за пребиваване на ТЕ и да издаде разрешение за пребиваване на RU, нейното малолетно дете, а по дело C-129/22 спорът се отнася до отказа на компетентната служба за чужденците да поднови разрешението за пребиваване на EF с мотива, че ТЕ, от една страна, и EF, от друга страна, са загубили статута си на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, предоставен в Италия, поради отсъствието им от територията на тази държава членка за период, по-дълъг от шест години.

4. По искане на Съда настоящото заключение ще се съсредоточи върху втория преюдициален въпрос, отправен по дело C-829/21⁴. С този въпрос от Съда се иска да уточни релевантната дата, която трябва да се вземе предвид в рамките на процедура за подновяване на разрешение за пребиваване в държава членка, различна от тази, която е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, за да се прецени дали е налице този статут.

5. В настоящото заключение, в края на моя анализ, ще предложи на Съда да постанови, че в рамките на процедура за подновяване на разрешение за пребиваване в държава членка, различна от тази, която е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин от трета страна, релевантната дата, която трябва да се вземе предвид, за да се прецени дали е налице този статут, е датата на подаване на молбата за подновяване и доказателствените материали, а не дата в хода на административната фаза на разглеждане на тази молба или на евентуалната съдебна фаза на производството по обжалване на решението за отказ за подновяване.

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

6. Съображение 21 от Директива 2003/109 гласи:

„Държавата членка, в която дългосрочно пребиваващият смята да упражнява своето право на пребиваване, следва да може да провери дали засегнатото лице отговаря на изискванията за пребиваване на нейна територия [...]“.

7. За целите на посочената директива член 2, букви б), в) и г) съдържат следните определения:

„б) „дългосрочно пребиваващ“ означава всеки гражданин на трета страна със статут на дългосрочно пребиваващ, предвиден в членове от 4 до 7;

⁴ По дело C-129/22 Verwaltungsgericht Darmstadt (Административен съд Дармщад, Германия) не отправя изрично този въпрос, а препраща към акта за преюдициално запитване по дело C-829/21.

- в) „първа държава членка“ означава държавата членка, която е предоставила за първи път статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин от трета страна;
- г) „втора държава членка“ означава всяка държава членка, различна от тази, която е предоставила за първи път статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин от трета страна, и в която този дългосрочно пребиваващ упражнява правото си на пребиваване“.

8. Член 8 от посочената директива е озаглавен „Разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС]“ и предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Статутът на дългосрочно пребиваващ е постоянен, като се спазват условията на член 9.

2. Държавите членки издават на дългосрочно пребиваващия разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в [ЕС]. Това разрешение е със срок на валидност най-малко пет години, като при изтичането му може да бъде автоматично подновено, а при необходимост това да става след представяне на молба“.

9. Член 9 от Директива 2003/109 е озаглавен „Отнемане или загуба на статут“ и предвижда в параграфи 4 и 5:

„4. Дългосрочно пребиваващият, който пребивава в друга държава членка, съгласно глава III, губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ, получено в първата държава, веднага след като този статут му е предоставен в друга държава членка по смисъла на член 23.

Във всички случаи след шестгодишно отсъствие от територията на държавата членка, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, съответното лице губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ в споменатата държава членка.

Чрез дерогация от втора алинея съответната държава членка може да предвиди поради особени причини дългосрочно пребиваващият да запази своя статут в споменатата държава членка в случай на отсъствие над шест години.

5. По отношение на случаите, посочени в [...] параграф 4, държавите членки, които са предоставили статута, предвиждат опростена процедура за възстановяването на статут на дългосрочно пребиваващ.

[...]“.

10. Съгласно член 14, параграф 1 от тази директива:

„Дългосрочно пребиваващият придобива право на пребиваване за повече от три месеца на територията на държавите членки, различни от тази, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, доколкото определените в настоящата глава условия са изпълнени“.

11. Член 15 от посочената директива е озаглавен „Условия за пребиваване във втора държава членка“ и гласи:

„1. В най-кратки срокове и най-късно до три месеца от влизането си на територията на втора държава членка дългосрочно пребиваващият депозира молба за разрешение за пребиваване пред компетентните органи на тази държава членка.

[...]

4. Молбата се придружава от доказателствени материали, които се определят от националното право и показват, че съответното лице отговаря на приложимите условия, както и от неговото разрешение за дългосрочно пребиваване и валиден пътнически документ или легализирани копия на същия.

[...]“.

12. Член 19 от Директива 2003/109 е озаглавен „Разглеждане на молбата и издаване на разрешение за пребиваване“ и предвижда в параграф 2:

„Ако условията, посочени в членове 14, 15 и 16 са изпълнени [...], втората държава членка издава на дългосрочно пребиваващия подновяемо разрешение за пребиваване. Това разрешение за пребиваване се подновява след изтичането на неговия срок, след подаване на молба, ако това се налага. Втората държава членка информира първата държава членка за своето решение“.

13. Член 22 от тази директива е озаглавен „Отнемане на разрешение за пребиваване и задължение за реадмисия“ и предвижда в параграф 1, буква б):

„Доколкото гражданинът на трета страна не е получил статут на дългосрочно пребиваващ, втората държава-членка може да вземе решение за отказ от подновяване на разрешението за пребиваване или отнемане на разрешението и задължаване на съответното лице и членовете на неговото семейство да напуснат нейната територия съгласно процедурите, включително експулсиране, в следните случаи:

[...]

б) когато условията, предвидени в членове 14, 15 и 16, не са изпълнени“.

Б. Германското право

14. Член 38a от Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Закон за пребиваването, заетостта и интеграцията на чужденците на федерална територия)⁵ от 25 февруари 2008 г., в приложимата към

⁵ BGBl. 2008 I, стр. 162, наричан по-нататък „AufenthG“.

споровете по главното производство редакция, е озаглавен „Разрешение за пребиваване за дългосрочно пребиваващите в други държави — членки на Европейския съюз“ и предвижда в параграф 1:

„На чужденец, който има статут на дългосрочно пребиваващ в друга държава — членка на Европейския съюз, се издава разрешение за пребиваване, ако възнамерява да пребивава на територията на Федерална република Германия в продължение на повече от 90 дни [...]“.

15. Член 51, параграф 9, първа алинея, точка 4 от този закон гласи, че разрешението за дългосрочно пребиваване в ЕС се губи само ако чужденецът пребивава извън територията на Федерална република Германия за период от шест години.

16. Член 52, параграф 6 от посочения закон предвижда, че разрешението за пребиваване съгласно член 38а от същия закон се отнема, ако чужденецът загуби статута си на дългосрочно пребиваващ в друга държава — членка на Европейския съюз.

III. Факти по споровете в главното производство и преюдициалните въпроси

A. Дело C-829/21

17. ТЕ, гражданка на Гана, влиза на германска територия от Италия на 3 септември 2013 г.

18. Тя притежава разрешение за дългосрочно пребиваване в ЕС, издадено в Италия, в което е посочено „illimitata“ (безсрочно) и „Soggiornante di Lungo Periodo — [UE]“ (дългосрочно пребиваващ в [ЕС]).

19. В съответствие с член 38а от AufenthG на 5 декември 2013 г. компетентната по това време служба за чужденците на община Офенбах (Германия) ѝ издава разрешение за пребиваване със срок на валидност една година.

20. На 5 август 2014 г. ТЕ ражда RU, която страда от много сериозен порок на сърцето, който налага операции и последващи прегледи, поради което ТЕ не може да продължи да упражнява професионалната си дейност. Изправена пред тази ситуация, ТЕ е принудена да прибегне до социални помощи, за да издържа семейството си.

21. С административни актове от 30 януари 2015 г. на службата за чужденците на община Офенбах молбите на ТЕ и RU, подадени на 12 ноември 2014 г., с които се иска съответно подновяване и издаване на разрешение за пребиваване, са отхвърлени с мотива, че средствата им за издръжка не са осигурени в съответствие с член 5, параграф 1, точка 1 от AufenthG. На ТЕ и RU е разпоредено да напуснат германската територия и са заплашени с принудително отвеждане в Италия или в Гана.

22. С решение от 20 ноември 2015 г. Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Административен съд Франкфурт на Майн, Германия) отхвърля жалбата, подадена от последните срещу тези административни актове.

23. След това ТЕ и RU са поискали да бъде допусната въззивна жалба срещу това решение пред Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Областен административен съд Хесен, Германия).

24. С определение от 11 март 2016 г. тази юрисдикция допуска въззивната жалба поради сериозни съмнения относно правилността на първоинстанционното решение с оглед на по-големите медицински грижи, от които се нуждае RU, обстоятелство, което според посочената юрисдикция може да е основание за изключение от общата предпоставка, установена в член 5, параграф 1, точка 1 от AufenthG.

25. Производството пред запитващата юрисдикция е спряно от 1 ноември 2017 г.

26. На 7 септември 2020 г. община Франкфурт на Майн възобновява производството. Понастоящем последната твърди, че издаването на разрешение за пребиваване на ТЕ съгласно член 38а от AufenthG вече не е възможно. Всъщност тя не е пребивавала в Италия повече от шест години и следователно вече не се ползвала със статут на дългосрочно пребиваващ в ЕС. Разрешение за пребиваване не можело да бъде издадено и на ТЕ съгласно член 9а от AufenthG, тъй като ТЕ и RU живеели в жилище, финансирано от службите за социално подпомагане, което не представлявало „достатъчна жилищна площ“ по смисъла на тази разпоредба.

27. При тези обстоятелства Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Областен административен съд Хесен) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) В съответствие ли е член 38а, параграф 1 от [AufenthG] — който съгласно националното право трябва да се тълкува в смисъл, че мигриралият отново дългосрочно пребиваващ трябва да има статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка и към момента на подновяване на неговото разрешение за пребиваване — с разпоредбите на член 14 и следващите от Директива [2003/109], които предвиждат само, че дългосрочно пребиваващият има право да пребивава повече от три месеца на територията на други държави членки, различни от държавата членка, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, при условие че са изпълнени останалите условия, установени в глава III от Директивата?
- 2) Съгласно разпоредбите на член 14 и следващите от Директива [2003/109] има ли право службата за чужденците, когато се произнася по заявление за подновяване по член 38а, параграф 1 от AufenthG, ако са изпълнени останалите условия за временно подновяване и чужденецът има по-специално постоянен и редовен доход, да установи с решение, което води до отнемане на правото на подновяване, че междувременно, т.е. след преместването си във втората държава членка, чужденецът е загубил статута си в първата държава членка съгласно член 9, параграф 4, втора алинея от Директива 2003/109/ЕО? Представлява ли датата на последното административно или съдебно решение релевантната дата за посоченото решение?
- 3) При отрицателен отговор на първия и втория въпрос:

Носи ли дългосрочно пребиваващият тежестта да докаже, че не е загубил правото си на пребиваване като дългосрочно пребиваващ в първата държава членка?

Ако отговорът е отрицателен: има ли право национален съдебен или административен орган да провери дали безсрочно предоставеното разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ вече не е валидно, или това би противоречало на принципа на взаимно признаване на административните решения съгласно правото на Съюза?

- 4) Може ли липсата на доказателство за достатъчна жилищна площ да се противопостави на гражданка на трета страна, която е влязла в Германия от Италия с безсрочно разрешение за дългосрочно пребиваване и която има постоянни и редовни доходи, въпреки че Германия не се е възползвала от правото по член 15, параграф 4, втора алинея от Директива 2003/109/ЕО и настаняването на гражданката на трета страна в социално жилище е било необходимо само поради обстоятелството, че докато не разполага с разрешение за пребиваване по член 38а от AufenthaltG, не ѝ се изплащат детски надбавки?“.

Б. Дело C-129/22

28. ЕФ, гражданин на Пакистан, е влязъл на германска територия на 1 април 2014 г. от Италия.

29. Той притежава разрешение за дългосрочно пребиваване в ЕС, издадено в Италия, в което е посочено „illimitata“ (безсрочно) и „Soggiornante di Lungo Periodo — [UE]“ (дългосрочно пребиваващ в [ЕС]).

30. В съответствие с член 38а от AufenthaltG на 10 юли 2014 г. компетентната по това време служба за чужденците в Landkreis Offenbach (окръг Офенбах, Германия) му издава разрешение за пребиваване със срок на валидност една година.

31. След това разрешението за пребиваване е подновявано непрекъснато, за последен път на 28 май 2019 г. от понастоящем компетентната община Офенбах на Майн, със срок до 13 юли 2021 г.

32. Молбата от 17 март 2021 г. на ЕФ за подновяване на разрешението за пребиваване съгласно член 38а AufenthaltG е отхвърлена със заповед на община Офенбах на Майн от 27 април 2021 г. с мотиви по същество, че същият е загубил статута си на дългосрочно пребиваващ, тъй като повече от шест години не пребивава на територията на Италия.

33. На 6 май 2021 г. ЕФ подава жалба срещу тази заповед пред Verwaltungsgericht Darmstadt (Административен съд Дармщат), с която иска по-специално да се задължи община Офенбах на Майн да поднови разрешението му за пребиваване съгласно член 38а от AufenthaltG.

34. Община Офенбах на Майн поддържа позицията, изложена в заповедта от 27 април 2021 г., а именно че ЕФ е загубил статута си на дългосрочно пребиваващ, тъй като не пребивава в Италия повече от шест години.

35. При тези обстоятелства Verwaltungsgericht Darmstadt (Административен съд Дармщат, Германия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Може ли гражданин на трета страна, на когото първа държава членка (в случая [Италианската република]) е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ съгласно Директива [2003/109], да иска от втора държава членка (в случая [Федерална република Германия]) да поднови разрешение за пребиваване, издадено му вследствие на транспонирането на член 14 и сл. от Директива [2003/109], без да докаже, че продължава да има статут на дългосрочно пребиваващ?

В случай на отрицателен отговор:

2) Следва ли във втората държава членка да се приеме, че статутът на дългосрочно пребиваващ продължава да е налице само поради обстоятелството, че гражданинът на трета страна притежава безсрочно издадено от първата държава членка разрешение за пребиваване на дългосрочно пребиваващ в ЕС, въпреки че в продължение на шест години не е пребивавал на територията на държавата членка, която му е предоставила статута?

В случай на отрицателен отговор:

3) Има ли право втората държава членка в рамките на подновяването на разрешението за пребиваване да провери дали е загубен статутът на дългосрочно пребиваващ съгласно член 9, параграф 4, втора алинея от Директива [2003/109] и евентуално да откаже подновяването, или първата държава членка е компетентна да установи последващата загуба на този статут?

В случай на утвърдителен отговор:

4) Необходимо ли е в този случай за проверката на основанието за загуба на статута по член 9, параграф 4, втора алинея от Директива [2003/109] да е налице транспониране в националното право, при което конкретно се посочват обстоятелствата, водещи до загубата на статута на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка, или е достатъчно, без да се прави конкретно позоваване на Директивата, в националното право да се предвижда, че втората държава членка може да откаже разрешение за пребиваване, „ако чужденецът загуби статута си на дългосрочно пребиваващ в друга държава — членка на Европейския съюз?“.

36. Европейската комисия представя писмени становища по двете дела.

37. С решение на председателя на Съда от 8 ноември 2022 г. тези дела са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

IV. Анализ

38. С втория си въпрос *in fine* по дело C-829/21 и върху който Съдът поиска да се съсредоточи настоящото заключение, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи коя трябва да е релевантната дата, която трябва да бъде взета предвид, за да се прецени дали е налице статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка за целите на подновяването на разрешението за пребиваване във втората държава членка.

39. По-конкретно тази юрисдикция иска да се установи дали в рамките на производство по обжалване по съдебен ред на отказ за подновяване на разрешение за пребиваване в държава членка, различна от тази, която е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин от трета страна, релевантната дата, която трябва да се вземе предвид, е датата на подаване на молбата за подновяване на разрешението за пребиваване или датата на последното административно или съдебно решение във връзка с тази молба.

40. В самото начало следва да се отбележи, че от механизма, установен с Директива 2003/109, следва, че именно поради това че първата държава членка е предоставила на гражданина от трета страна статут на дългосрочно пребиваващ съгласно член 4 от тази директива, съответното лице може да придобие право на пребиваване на територията на втора държава членка.

41. Всъщност член 14 от посочената директива предвижда, че притежаването на статут на дългосрочно пребиваващ от съответното лице в първата държава членка е условие за придобиване на правото на пребиваване на територията на други държави членки и е необходимо за получаване на разрешение за пребиваване във втора държава членка. Следователно правото на пребиваване, предоставено във втората държава членка, произтича от статута на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка.

42. Освен това от прочита на член 9 във връзка с член 14 и с член 22, параграф 1, буква б) от Директива 2003/109 следва, че докато гражданинът на трета страна не е получил статут на дългосрочно пребиваващ или след като го е загубил, или му е бил отнет, втората държава членка може да откаже да поднови разрешението за пребиваване и да задължи съответното лице да напусне нейната територия.

43. В този смисъл няма съмнение, че статутът на дългосрочно пребиваващ трябва да е налице към датата на подаване на молбата за подновяване на разрешението за пребиваване във втората държава членка.

44. Следователно по дело C-129/22 не се поставя въпросът за релевантната дата, която трябва да се вземе предвид, за да се прецени дали е налице статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка. Всъщност ЕФ е влязъл в Германия на 1 април 2014 г. Срокът от шест години, предвиден в член 9, параграф 4, втора алинея от Директива 2003/109, изглежда, е изтекъл на 1 април 2020 г. Последната молба на ЕФ за подновяване на разрешението му за пребиваване в Германия обаче е от 17 март 2021 г. Следователно разрешението за пребиваване на ЕФ не може да бъде подновено в Германия. Съгласно член 9, параграф 4, последна алинея от тази директива компетентните органи обаче трябва да проверят пред органите на първата държава членка дали този статут не е запазен.

45. По дело C-829/21 Съдът иска по-конкретно да бъде изяснен въпросът за датата, която трябва да се вземе предвид в рамките на производството по обжалване по съдебен ред на отказ за подновяване на разрешението за пребиваване във втората държава членка, за да се прецени дали е налице статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка.

46. В това отношение ми се струва, че три различни дати биха могли да се считат за релевантни, за да се прецени дали е налице този статут. Това би могла да бъде или датата на подаване на молбата за подновяване на разрешението за пребиваване във втората държава членка, или датата, на която администрацията се произнася по тази молба, или датата, на която съдът се произнася по жалбата срещу отказа за подновяване на разрешението за пребиваване.

47. Що се отнася до втората и третата хипотеза, считам, че възможността за подновяване на разрешението за пребиваване на дългосрочно пребиваващ във втората държава членка не трябва да зависи от бързината или продължителността на обработването и разглеждането на молбата от компетентните органи на тази държава членка.

48. Правото на пребиваване, от което дългосрочно пребиваващият иска да се ползва — доколкото молбата за подновяване на разрешението за пребиваване действително е била подадена, докато заинтересованото лице е притежавало статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка — не може да зависи от случайността на датите, на които са постановени решенията, нито от изминалото време, както е в случая по дело C-829/21.

49. Всъщност едва след спирането на производството, продължило почти три години (от 1 ноември 2017 г. до 7 септември 2020 г.), ответникът в главното производство изтъква, че ТЕ не е пребивавала в Италия повече от шест години и че статутът ѝ на дългосрочно пребиваваща там вече е изтекъл.

50. Ето защо ми се струва, че поставянето на правото на пребиваване във втората държава членка в зависимост от датата на последното административно или съдебно решение и следователно от по-голямата или по-малката бързина, с която компетентният орган разглежда молбата за подновяване на разрешението за пребиваване, би застрашило полезното действие на Директива 2003/109.

51. Този подход би бил в противоречие не само с целта на тази директива, която има за цел да сближи правата на гражданите на трети страни, притежаващи разрешение за дългосрочно пребиваване, с тези, с които се ползват гражданите на Съюза⁶, но и с принципите на равно третиране и правна сигурност.

52. По-специално, що се отнася до съдебно производство, насочено срещу отказа на администрацията да поднови разрешението за пребиваване на гражданин от трета страна, би било в противоречие с член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз и с правото на ефективни правни средства за защита, ако упражняването на правото на обжалване, предвидено в член 20 от Директива 2003/109, може да доведе до положение, при което дългосрочно пребиваващият гражданин от трета страна би могъл да загуби

⁶ Вж. съображение 2 от Директива 2003/109.

правото си на пребиваване във втората държава членка поради изтичането на време, което е присъщо за този вид съдебни спорове и върху което жалбоподателят, изглежда, няма никакъв контрол⁷.

53. Освен това в рамките на такова съдебно производство законосъобразността на съответния акт трябва да се преценява с оглед на фактическите и правните обстоятелства, съществуващи към момента на приемането на акта. За да прецени обаче дали гражданинът от трета страна има статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка, компетентната администрация трябва да вземе предвид момента на подаване на молбата за подновяване на разрешението за пребиваване и доказателствените материали в съответствие с член 15, параграф 4 от Директива 2003/109.

54. Така загубването на статут на дългосрочно пребиваващ в първата държава членка, което настъпва в хода на административното производство или в хода на съдебното производство след отказ за подновяване, не може да бъде противопоставено на гражданина на трета страна в рамките на съдебното производство поради изтеклия период от време между датата на подаване на молбата за подновяване на разрешението за пребиваване във втората държава членка и датата, на която съдът се произнася по законосъобразността на решението на администрацията да отхвърли тази молба.

55. Загубването на статута на дългосрочно пребиваващ в хода на административното производство или в хода на съдебното производство не остава без последствия. Всъщност нищо не пречи на администрацията впоследствие, след като провери, че статутът на дългосрочно пребиваващ не е бил удължен в първата държава членка съгласно член 9, параграф 4, последна алинея от Директива 2003/109, да констатира, че на гражданина на трета страна е отнет статута на дългосрочно пребиваващ или го е загубил съгласно член 9, параграф 4, втора алинея от тази директива, и да откаже да поднови или да отнеме разрешението му за пребиваване съгласно член 22 от тази директива.

56. Този отказ за подновяване или отнемане трябва обаче да бъде предмет на ново решение на компетентния орган, което може да доведе до ново обжалване, и следователно не може да бъде направен в рамките на първоначалното производство.

57. С оглед на тези съображения предлагам на Съда да постанови, че член 9, параграф 4 и член 14 от Директива 2003/109 трябва да се тълкуват в смисъл, че в рамките на процедура за подновяване на разрешение за пребиваване в държава членка, различна от тази, която е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин от трета страна, релевантната дата, която трябва да се вземе предвид, за да се прецени дали е налице този статут, е датата на подаване на молбата за подновяване и доказателствените материали, а не дата в хода на административната фаза на разглеждане на тази молба или на евентуалната съдебна фаза на производството по обжалване на решението за отказ за подновяване.

⁷ Вж. по аналогия заключението на генерален адвокат Hogan по дело Bundesrepublik Deutschland (Член на семейството) (C-768/19, EU:C:2021:247, т. 69).

V. Заключение

58. Предвид всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на втория преюдициален въпрос, отправен от Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Областен административен съд Хесен, Германия) по дело C-829/21, по следния начин:

„Член 9, параграф 4 и член 14 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, изменена с Директива 2011/51/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2011 г.,

трябва да се тълкуват в смисъл, че

в рамките на процедура за подновяване на разрешение за пребиваване в държава членка, различна от тази, която е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин от трета страна, релевантната дата, която трябва да се вземе предвид, за да се прецени дали е налице този статут, е датата на подаване на молбата за подновяване и доказателствените материали, а не дата в хода на административната фаза на разглеждане на тази молба или на евентуалната съдебна фаза на производството по обжалване на решението за отказ за подновяване“.